

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 14 marca 2023 r.

Poz. 2381

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.268.2023 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 10 marca 2023 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 40)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr LII/526/23 Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych z dnia 7 lutego 2023 r. w sprawie ustalenia regulaminów korzystania z Centrum Przesiadkowego przy ul. Sienkiewicza w Łaziskach Górnych, w części obejmującej:

- ust. 20 Regulaminu korzystania z parkingu przy ul. Sienkiewicza w Łaziskach Górnych – Centrum Przesiadkowe Parking jest obiektem publicznym, niestrzeżonym, przeznaczonym wyłącznie dla podróżnych korzystających z komunikacji zbiorowej/publicznej, stanowiący załącznik nr 1 do uchwały (dalej jako: Regulamin korzystania z parkingu), oraz ust. 11 Regulaminu korzystania z parkingu rowerowego i zamykanych boksów na rowery – Centrum Przesiadkowe Parking rowerowy jest obiektem publicznym, niestrzeżonym, przeznaczonym wyłącznie dla podróżnych korzystających z komunikacji zbiorowej/publicznej (dalej jako: Regulamin korzystania z parkingu rowerowego), jako sprzecznej z art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.), dalej jako „Konstytucja RP”;

- ust. 1, ust. 2, ust. 9, ust. 10, ust. 12, ust. 13, ust. 15 tiret 1, tiret 3 w brzmieniu „handlu oraz” i „w szczególności zabronione jest parkowanie pojazdów z reklamami naklejonymi lub umieszczonymi na pojeździe”, tiret 4, tiret 5 w brzmieniu: „lub z włączonym silnikiem bądź pozostawianie zwierząt w samochodzie”, tiret 6 w brzmieniu: „zaśmiecanie”, ust. 19 Regulaminu korzystania z parkingu oraz ust. 1, ust. 6, ust. 7, ust. 9 tiret 2, tiret 4 Regulaminu korzystania z parkingu rowerowego, jako sprzecznej z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 7 lutego 2023 r. Rada Miejska w Łaziskach Górnych podjęła uchwałę Nr LII/526/23 w sprawie ustalenia regulaminów korzystania z Centrum Przesiadkowego przy ul. Sienkiewicza w Łaziskach Górnych.

Jako podstawę prawną do podjęcia uchwały Rada wskazała między innymi art. 40 ust. 2 pkt 4 oraz art. 41 ustawy.

Uchwałę doręczono organowi nadzoru w dniu 8 lutego 2023 roku.

Podstawę prawną do podjęcia Regulaminu obiektów – parkingów (rozumianych jako obiekty użyteczności publicznej) stanowi przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Przepis ten upoważnia organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego do wydawania aktów prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Charakter normatywny uchwały podjętej na podstawie tego przepisu stawia przed organem ją stanowiącym, szczególne wymogi w zakresie formułowania uchwały norm prawnych. Uchwała rady gminy, będąca aktem prawa miejscowego, jest bowiem jednocześnie źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej

Polskiej na obszarze danej gminy, a zatem musi respektować unormowania zawarte w aktach wyższego rzędu (art. 87 ust. 2 Konstytucji).

Konstytucja w art. 94 stanowi, że akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania organów samorządu terytorialnego może być stanowione wyłącznie „na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie”, co jest równoznaczne z koniecznością sformułowania norm prawnych uchwały ściśle w granicach upoważnienia ustawowego, bez redagowania w niej takich przepisów, które by te granice przekraczały. Podstawą aktu normatywnego o zewnętrznym oddziaływaniu – aktu prawa miejscowego – jest jego umocowanie w upoważnieniu ustawowym, czego konsekwencją jest realizacja przez organ stanowiący określonej normy kompetencyjnej ze ścisłym uwzględnieniem wytycznych zawartych w tym upoważnieniu. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK rok 2000, nr 5, poz. 141): „Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiegokolwiek organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)”.

Powyższe oznacza, że wszystkie unormowania uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego muszą precyzyjnie realizować delegację ustawową i nie mogą swym zakresem przekraczać jej granic. W wyroku z dnia z 26 maja 1992 r. Naczelny Sąd Administracyjny podkreśla w tezie pierwszej, że „rady gmin stanowiące akty prawa miejscowego zgodnie z art. 40 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym winny treść swoich regulacji dostosować ściśle do zakresu przyznanego im upoważnienia i przysługujących im kompetencji, wynikających z ich zadań, a w razie wątpliwości co do zakresu tego upoważnienia wyjaśnić te wątpliwości przez zastosowanie wykładni zawężającej” (sygn. akt SA/Wr 310/92, publ. „Wspólnota” 1993, nr 2, s. 21). Ustawodawca, wskazując w ramach art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy, iż rada gminy zobowiązana jest określić zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, wyznaczył czytelną granicę powierzonej kompetencji. Oznacza to, że uchwała, która jest aktem prawa miejscowego nie może zawierać postanowień, które wykraczają poza treść tego przepisu.

Zgodnie z ust. 1 Regulaminu korzystania z parkingu: *Teren parkingu stanowi integralną część Centrum Przesiadkowego przy ul. Sienkiewicza w Łaziskach Górnych*. Natomiast zgodnie z ust. 2 ww. Regulaminu *Parkingiem zarządza Miasto Łaziska Górne*.

W ust. 1 Regulaminu korzystania z parkingu rowerowego *Parkingiem rowerowym zarządza Miasto Łaziska Górne*.

Zgodnie z ust. 19 Regulaminu korzystania z parkingu *Wszelkie uwagi lub reklamacje należy składać do podmiotu wyznaczonego przez Zarządzającego, tj. Zakładu Inżynierii Miejskiej w Łaziskach Górnych, tel. 32 224 48 50, ul. Chopina 17, 43-170 Łaziska Górne*.

W ocenie organu nadzoru powyższe treści, nie stanowią norm prawokształtujących, a tym samym nie mogą być częścią materii, zawartej w akcie prawa miejscowego. Cechą bowiem takiego aktu jest jego normatywność, wiążąca się z koniecznością zawarcia w nim norm prawnych, a nie przepisów instrukcyjnych, informacyjnych, czy też wypowiedzeń, które w ogóle nie mają normatywnego charakteru. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 30 września 2009 roku wydanym na nieco odmiennym stanie prawnym, ale dotyczącym aktu prawa miejscowego: *Nie powinno natomiast budzić wątpliwości, iż skoro z woli ustawodawcy rada gminy podejmuje uchwałę w sprawie statutu jako prawo miejscowe obowiązujące na jej terenie, to przepisy tam zawarte muszą mieć charakter normatywny, a więc taki, który odczytuje się jako regulacje ustrojowe lub określające obowiązki /zadania/ czy uprawnienia, nie powinno się natomiast w statucie zamieszczać treści informacyjnych, które nie są prawem* (sygn. akt II OSK 1063/09, CBOSA).

W opinii organu nadzoru postanowienia zawarte w ww. przepisach Regulaminów mają charakter jedynie informacyjny, przypominający, a w związku z tym nie mieszczą się w dyspozycji przepisu art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym. Przepisy te nie mają charakteru normatywnego, nie określają też uprawnień i obowiązków związanych z korzystaniem z obiektu sportowego, a zatem nie sposób ich uznać za zasady czy też za tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej.

Rada gminy formułując postanowienia uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego nie tylko nie może nimi wykraczać poza zakres ustawowego upoważnienia, ale i naruszać innych powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Stąd też – stosownie także do konstytucyjnej hierarchii źródeł prawa - akty prawa miejscowego nie powinny w żaden sposób regulować materii należącej do przepisów

wyższego rzędu i tymi przepisami normowanej. Ponowne uregulowanie przez radę gminy materii ustawowej prowadzić może do sprzeczności z obowiązującym w tym zakresie przepisem ustawy, i to nie tylko w przypadkach, w których regulacje uchwały w sposób oczywisty normują określone zagadnienia wbrew obowiązującym przepisom prawa.

Zgodnie z ust. 9 Regulaminu korzystania z parkingu *Teren parkingu poddany jest dozorowi poprzez przez system kamer monitoringu Straży Miejskiej.*

Parking jest monitorowany w sposób ciągły, w celu sprawdzenia przestrzegania postanowień regulaminu przez użytkowników parkingu, w szczególności na potrzeby weryfikacji sposobu korzystania z parkingu (ust. 10).

W ust. 6 Regulaminu korzystania z parkingu rowerowego stanowi, iż *Parking jest nadzorowany przez system kamer monitoringu Straży Miejskiej.*

Zdaniem organu nadzoru postanowienia te nie dotyczą zasad i trybu korzystania z obiektów użyteczności publicznej, do określenia których uprawniona jest Rada na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy. Należy również zwrócić uwagę, że prawo do prowadzenia monitoringu w obszarze przestrzeni publicznej wynika z przepisu art. 9a ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym „Gmina w celu zapewnienia porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli oraz ochrony przeciwpożarowej i przeciwpowodziowej może stosować środki techniczne umożliwiające rejestrację obrazu (monitoring) w obszarze przestrzeni publicznej, za zgodą zarządzającego tym obszarem lub podmiotu posiadającego tytuł prawny do tego obszaru lub na terenie nieruchomości i w obiektach budowlanych stanowiących mienie gminy lub jednostek organizacyjnych gminy, a także na terenie wokół takich nieruchomości i obiektów budowlanych, jeżeli jest to konieczne do zapewnienia porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli lub ochrony przeciwpożarowej i przeciwpowodziowej”. Przepis art. 9a ust. 5 tej ustawy stanowi natomiast, że „Nieruchomości i obiekty budowlane objęte monitoringiem oznacza się w sposób widoczny i czytelny informacją o monitoringu, w szczególności za pomocą odpowiednich znaków”. Ustawa w art. 9a reguluje również kwestie dotyczące przetwarzania i przechowywania nagrań z monitoringu.

Z uwagi zatem na to, że reguły odnoszące się do korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej nie mogą być określane w sposób zupełnie dowolny, co oznacza, że niedopuszczalne jest rozstrzyganie w tych sprawach, które ustawodawca już unormował, ocenić należy, że Rada stanowiąc przepis dotyczący prowadzenia monitoringu obiektów użyteczności publicznej wykroczyła poza zakres swojego upoważnienia przyznanego przepisem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy.

Jak wskazano w ust. 12 Regulaminu korzystania z parkingu *Zarządzający nie ponosi odpowiedzialności za utratę lub uszkodzenie znajdujących się na terenie parkingu pojazdów, jak również nie odpowiada za rzeczy pozostawione na jego terenie, zarówno w pojazdach, jak i poza nimi.*

Użytkownik pojazdu odpowiada za wszelkie szkody wyrządzone Zarządzającemu oraz osobom trzecim na terenie parkingu (ust. 13).

Zgodnie z przepisem ust. 7 Regulaminu korzystania z parkingu rowerowego *Zarządzający nie ponosi odpowiedzialności za kradzież czy uszkodzenie roweru. Użytkownik we własnym zakresie zabezpiecza rower przed kradzieżą.*

W ocenie organu nadzoru, Rada we wskazanym wyżej zakresie przekroczyła zakres upoważnienia ustawowego określonego w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, który przyznaje radzie kompetencje wyłącznie do uregulowania zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Zakwestionowana regulacja uchwały stanowi *de facto* ustalenie zasad odpowiedzialności cywilnoprawnej. Kwestie te rozstrzyga ustawodawca w kodeksie cywilnym, nie zaś organ stanowiący w drodze podjętej przez siebie uchwały. Modyfikacja tych regulacji może nastąpić wyłącznie na podstawie wyraźnego upoważnienia ustawowego lub w drodze umowy zawartej pomiędzy stronami. Podkreślić należy, że zarówno gmina, jak i poszczególni jej członkowie, korzystający z obiektu gminnego, zobowiązani są do przestrzegania prawa powszechnie obowiązującego, w tym przepisów prawa cywilnego. Nie budzi bowiem wątpliwości, że stosunki prawne pomiędzy zarządcą obiektu, a osobą uprawnioną do korzystania z niego, mają charakter cywilnoprawny i podlegają regulacjom prawa cywilnego. Zbytecznym zatem jest regulowanie w drodze prawa miejscowego materii objętej przepisami hierarchicznie wyższymi. Z powyższym stanowiskiem koresponduje wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 7 października 2010 r. (sygn. akt III SA/Wr 421/10).

W ust. 15 tiret pierwsze Regulaminu korzystania z parkingu Rada postanowiła: *Na terenie parkingu, drogach wewnętrznych oraz wjazdowych i wyjazdowych z parkingu zabronione jest: wykonywanie czynności konserwacyjnych lub naprawczych, w szczególności: naprawianie, mycie, odkurzanie samochodu, jak również wymiana lub uzupełnianie płynów eksploatacyjnych, takich jak: płyny chłodzące, paliwa, oleje.*

W odniesieniu do powyższego należy zauważyć, że powyższa materia powinna zostać uregulowana w uchwale podejmowanej na podstawie przepisu art. 4 ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach, nie zaś w przepisach regulujących korzystanie z miejsc użyteczności publicznej.

Zgodnie ust. 15 tiret trzecie Regulaminu korzystania z parkingu *Na terenie parkingu, drogach wewnętrznych oraz wjazdowych i wyjazdowych z parkingu zabronione jest: prowadzenie handlu oraz innych czynności usługowych lub komercyjnych, w tym usług reklamowych bez zgody Zarządzającego parkingiem, w szczególności zabronione jest parkowanie pojazdów z reklamami naklejonymi lub umieszczonymi na pojeździe.*

Picie alkoholu, palenie papierosów, zażywanie środków odurzających, używanie otwartego ognia, działanie niezgodnie z przepisami BHP i przeciwpożarowymi oraz zachowanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (tiret czwarte). Analogiczne postanowienia zostały zawarte w ust. 9 tiret drugie oraz tiret czwarte Regulaminu korzystania z parkingu rowerowego.

Jak wskazano w art. 15 Regulaminu korzystania z parkingu *pozostawienie pojazdu otwartego lub z włączonym silnikiem bądź pozostawianie zwierząt w samochodzie. (tiret piąte). Zaśmiecanie, zebranie, przebywanie w celach noclegowych (tiret szóste).*

Należy podkreślić, że Rada Miejska przekroczyła zakres delegacji ustawowej wynikającej z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, poprzez ustanowienie szeregu zakazów wynikających z przepisów powszechnie obowiązującego prawa, a w tym zwłaszcza z przepisów, które ustanawiają owe zakazy pod groźbą kary. Za nierespektujące zakresu upoważnienia ustawowego należy uznać postanowienia wprowadzające zakazy uregulowane we wskazanych przepisach: prowadzenia handlu, który został już uregulowany w art. 60³ § 1 Kodeks wykroczeń, zakaz parkowania pojazdów z reklamami w art. 63a § 1 Kodeks wykroczeń, picie alkoholu w miejscu publicznym w art. 14 ust. 2a ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, palenie papierosów regulują przepisy art. 15 ust. 4 w art. 15 ust. 4 ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych, zażywanie środków odurzających art. 62 ust. 1-ust. 3 oraz art. 62b ust. 1-ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, używanie otwartego ognia w art. 82 Kodeksu wykroczeń. Natomiast sformułowanie *działanie niezgodnie z przepisami BHP i przeciwpożarowymi* należy ocenić, jako naruszające obowiązujący hierarchiczny system źródeł prawa. Ustawodawca upoważnia organ stanowiący gminy do podejmowania aktów prawa miejscowego w takim celu, aby – biorąc pod uwagę miejscowe uwarunkowania – szczegółowo uregulować prawa i obowiązki adresatów. Rada nie posiada kompetencji do odsyłania w uchwalonym akcie prawa miejscowego do bliżej nieokreślonych przepisów bhp i ppoż, które i tak już przecież obowiązują niezależnie od takiego odesłania. W kwestionowanym powyżej przepisie nie wiadomo również, co należy rozumieć przez pojęcie: „zasady współżycia społecznego”. Należy stwierdzić, że jest to pojęcie, ocena znaczenia którego jest bardzo subiektywna i może być różna w zależności od osoby, która tej oceny dokonuje. Tym samym egzekwowanie tych przepisów jest niemożliwe, w konsekwencji czego uchwała w tym zakresie jest niewykonalna. Ich znaczenie bowiem nie jest oczywiste i obiektywne dla wszystkich. W konsekwencji należy stwierdzić, że tak sformułowane przepisy prawne naruszają wymóg jasności i określoności prawa, wynikający z art. 2 Konstytucji RP – co stanowi istotne naruszenie prawa. Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Naruszeniem Konstytucji RP jest stanowienie przepisów niejasnych, wieloznacznych, które nie pozwalają obywatelowi na przewidzenie konsekwencji prawnych jego zachowań.

Wykroczeniem jest również, zgodnie z przepisem art. 145 Kodeksu wykroczeń zanieczyszczanie lub zaśmiecanie miejsc dostępnych dla publiczności, tym samym umieszczony w ust. 15 pkt 5 Regulaminu zakaz powyższych zachowań jest niedopuszczalny. Pozostawianie pojazdu z włączonym silnikiem regulują przepisy art. 60 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, natomiast pozostawianie zwierząt w samochodzie może zostać zakwalifikowane jako zachowanie, o którym mowa w art. 35 ustawy o ochronie zwierząt.

W ust. 20 Regulaminu korzystania z parkingu Rada postanowiła, iż *W sprawach nieuregulowanych niniejszym regulaminem zastosowanie mają przepisy Kodeksu Cywilnego*. Analogiczne postanowienie zostało zawarte ust. 11 Regulaminu korzystania z parkingu rowerowego.

W ocenie organu nadzoru przepisy te naruszają art. 87 Konstytucji i godzą w obowiązujący hierarchiczny system źródeł prawa. Rada gminy nie może warunkować stosowania przepisów aktów normatywnych wyższego rzędu brakiem odpowiedniej regulacji w akcie normatywnym niższego rzędu. Wskazać należy, że przepisy ustawowe mają zastosowanie bez względu na regulacje zawarte w uchwale. Tym samym organ stanowiący nie posiada kompetencji do wskazywania, które ustawy będą obowiązywać w przypadku sytuacji nieuregulowanych w Regulaminie.

Ponadto wskazać należy, iż Rada Miejska stanowiąc akty prawa miejscowego zobowiązana jest do przestrzegania zasad techniki prawodawczej określonych w załączniku do rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 283) – zwanym dalej Zasadami. Zgodnie z § 124 w związku z § 143 Zasad podstawową jednostką redakcyjną aktu prawa miejscowego jest paragraf (§), a paragrafy można dzielić na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, litery na tiret, a tiret na podwójne tiret. Natomiast zgodnie z § 124a Zasad w celu systematyzacji przepisów uchwały paragrafy można grupować w jednostki systematyzacyjne, przy czym paragrafy grupuje się w rozdziały, a rozdziały grupuje się w działy. Należy zatem zauważyć, że kwestionowana uchwała nie spełnia powyższych wymagań. Rada sporządziła program w sposób opisowy z podziałem na trzy punkty, a zatem nie stosując prawidłowych jednostek redakcyjnych przewidzianych w powołanym rozporządzeniu.

Powyżej opisane uchybienie w przedmiotowej uchwale należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa w uchwale to takie naruszenie, które powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, sprzeczność ta jest oczywista i bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od samego początku (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

Mając powyższe na uwadze, wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały Nr LII/526/23 Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych z dnia 7 lutego 2023 r. w sprawie ustalenia regulaminów korzystania z Centrum Przesiadkowego przy ul. Sienkiewicza w Łaziskach Górnych – w części wskazanej powyżej, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie:

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz